

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.254/2025/5.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (felperesi képviselő címe; eljáró képviselő: dr. Oláh Tamás kamarai jogtanácsos)
Az alperes:	alperes (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Tompa Tamás kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	közszolgálati jogviszonyból származó megbízási díjjal kapcsolatos közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (9. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Győri Törvényszék 6.K.700.394/2025/8. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 25.000 (huszonötezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes az alperes hivatásos állományú tagjaként a város1 Rendőrkapitányság (a továbbiakban: rendőrkapitányság) állományában körzeti megbízott beosztásban teljesített szolgálatot; működési körzete helység1, helység2, helység3 és helység4 települések voltak. Az alperes körzeti megbízotti csoportot alakított ki, melynek működési körzetébe a fenti települések mellett helység5, helység6, helység7, helység8, helység9, helység10, helység11, helység12, helység13, helység14, helység15, helység16, helység17, helység18, helység19, helység20 és helység21 települések is beletartoztak.

[2] A felperes 2019. szeptember 1. napjától 2022. augusztus 31. napjáig terjedő időszakban - 2021. május hónap kivételével - (a továbbiakban: perbeli időszak) a beosztásához nem tartozó [járőri, járőrszolgálati, elővezetési, átkísérési, kísérőőri, a Központ (a továbbiakban: TIK) általi küldési, rendezvénybiztosítási, karanténellenőrzés és határrendészeti] szolgálati feladatokat rendszeresen ellátott, amelyekért külön ellentételezésben nem részesült. A felperes szolgálati panaszát – amelyben a perbeli időszakra a többletfeladatok ellátásáért a rendvédelmi illetményalap 75%-ának megfelelő mértékű megbízási díj és annak késedelmi kamata megfizetését kérte – az alperes vezetője a 18000-101/580-5/2022. Szü. számú határozatával elutasította.

A kereset és a védírat

[3] A felperes keresetében az alperest a perbeli időszakra bruttó 1.014.580 forint – a rendvédelmi illetményalap 75 %-ának megfelelő – megbízási díj és annak középátlagos időtől számított késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni. Keresetének jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés a) - c) pontjait és (5) bekezdését jelölte meg. A csatolt tevékenység kimutatásra és a Kúria több eseti döntésére is hivatkozva állította, hogy a többletfeladatok ellátása nem felelt meg a körzeti megbízotti szabályzatról szóló 26/2015. (XII. 9.) ORFK utasítás (a továbbiakban: KMB Szabályzat) 2., 21. és 22. pontjainak, mivel a működési körzetéből történő elvonás csak eseti jellegű lehet, továbbá a KMB Szabályzat a munkáltató számára csupán a működési körzetéből történő elvonásra biztosít lehetőséget, más beosztás ellátására nem. A többletfeladatok időben jelentős terjedelműek voltak, átlagosan a szolgálatteljesítés idejének felét tették ki, továbbá az átkísérés, kísérőőri szolgálat a körzeti megbízott számára a KMB Szabályzat 25. a) pontja alapján tiltott volt.

[4] Az alperes védíratában – vitatva a követelés jogalapját – elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan a megbízási díjnak a rendvédelmi illetményalap legfeljebb 50%-os mértékében történő megállapítását kérte.

A mintaper

[5] Az elsőfokú bíróság előtt több, mint tíz olyan per indult, amelyek jogi és ténybeli alapja jelen perrel azonos volt, ezért azok egyikét mintaperként bírálta el, amelyre

figyelemmel a 6.K.700.005/2023/4. szám alatti végzésével jelen eljárását a mintaper elbírálásáig felfüggesztette. A bíróság a mintaperben hozott 6.K.700.002/2023/6. számú ítéletében a keresetet alaposnak találta, annak jogalapját érintő ítéleti indokolásában megállapította, hogy a felperes a körzeti megbízotti beosztásához nem tartozó, az állománytábla szerinti más munkakörbe sorolt feladatok ellátásáért – figyelemmel az alperesnél betöltetlen járőri státuszokra is – a Hszt. 71. § (1) bekezdésének a) és c) pontjai alapján megbízási díjra jogosult.

[6] A Fővárosi Ítéltábla a 4.Kf.700.268/2023/5. számú ítéletével a mintaperben hozott elsőfokú ítéletet a megbízási díj összecszerúsége tekintetében hatályon kívül helyezte, és e körben az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasította, egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta. A Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontja szerinti esetkör kapcsán rögzítette, hogy a felperes által ellátottként hivatkozott ideiglenesen megüresedett vagy betöltetlen szolgálati beosztások nem kerültek konkretizálásra és valamennyi felperesi többletfeladathoz hozzárendelésre, így a státuszok huzamos betöltetlenségéből nem következett okszerűen, további bizonyítási eljárás lefolytatása nélkül a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltak fennállása, azonban a megbízási díjra való jogosultság megállapítása a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján helytálló volt.

[7] Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárás során hozott 6.K.700.132/2024/7. számú ítéletében a keresetet alaposnak találta és megállapította, hogy a felperes csapatszolgálati, járőri, járőrszolgálati, rendezvénybiztosítási, átkísérési, kíséreeőri feladatokat is ellátott, melyek több beosztáshoz tartoznak, és amelyek ellátása a perbeli időszakban – az alperes által is elismerten – legalább a felperes által teljesített szolgálatok 50%-át érintette. Az összecszerúség tekintetében a rendvédelmi illetményalap 50-200%-ában megállapítható megbízási díjra figyelemmel – a törvényi minimumhoz közeli – 75%-os mértéket nem tekintette eltúlzottnak. A Fővárosi Ítéltábla a 7.Kf.700.340/2024/5. számú ítéletével a megismételt eljárásban hozott elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[8] Az elsőfokú bíróság a felfüggesztett eljárás folytatása eredményeként hozott ítéletében az alperest – késedelmi kamattal növelt – 1.014.580 forint megbízási díj megfizetésére kötelezte. Az ítéletének jogalapját – a mintaper eredményét alapul véve – a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját, (5) bekezdését, a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BMr.) 2. mellékletét, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 31/2015. BMr.) 35. § (6) bekezdését és a KMB Szabályzat 21., 22. és 26. pontjait felhívva bírálta el. Az alperes 7. sorszámu nyilatkozatában foglaltakkal ellentétben rögzítette, hogy a mintaper eredménye szerinti elbírálás feltételei továbbra is fennállnak. Azon körülmény, hogy a mintaper jogerős befejezése után a felek további nyilatkozatokat tettek, a jogi álláspontot addig elő nem adott résszel bővítették, nem eredményezheti azt, hogy a mintaperben született jogerős döntés ne lenne figyelembe vehető. A per alapvető kereteit a szolgálati panaszt elbíráló határozat, a keresetlevél és a védirat jogalapi hivatkozásai jelölik ki; a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) szabályai sem teszik lehetővé, hogy az

alperes a védíratban tett jogi hivatkozásait az eljárás során korlátlanul bővítsé, újabb és újabb jogi hivatkozásokat felhozva a perben.

[9] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes munkáltatóként – a tilalmazott feladatokat kivéve – jogszerűen utasíthatta a felperest olyan feladatok ellátására, amelyek a képzettségéhez, végzettségéhez, szakmai tapasztalatához kapcsolódtak, azonban ezen joga a felperes kinevezése szerinti beosztását nem sérthette. Amennyiben a felperes a beosztásától eltérő többletfeladatokat a beosztása mellett végezte, a többletszolgáltatért díjazás jár. A munkakör kiterjesztő értelmezésével kapcsolatban hivatkozott a Kúria joggyakorlatára, miszerint jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör feladatainak ellátását (Kúria Kf.II.39.247/2020/4., Mfv.I.10.751/2016/4., Mfv.II.10.625/2012/4.). A munkáltató csak egy adott munkakörön belül határozhatja meg szabadon a munkaköri leírásban nevesített feladatokat, a munkaköri leírásba más munkakörbe tartozó feladatokat jogszerűen nem építhet be (Kúria Kf.II.39.247/2020/4.).

[10] Az alperes a védíratában maga is elismerte, hogy a felperes a perbeli időszakban a szolgálatai közel felében működési körzetén kívüli feladatokat látott el; ami tartós és rendszeres elvonást jelentett a KMB Szabályzat 21. pontjával ellentétesen, amely rendelkezése szerint a körzeti megbízott meghatározott, kivételes esetben vonható el a körzetéből, melyre kizárólag eseti jelleggel kerülhet sor. Az elsőfokú bíróság kiemelte, hogy a munkáltatónak a különleges jogrend sem ad lehetőséget arra, hogy a nem eseti jellegű elvonásokra és a kinevezés szerinti beosztáshoz nem tartozó feladatok ellátására díjazás nélkül kerüljön sor. A járőrözés közterületen ellátott feladatként a járőri, valamint körzeti megbízotti beosztásnak is részét képező feladat formális azonossága sem alapozza meg, hogy a felperes a járőri beosztás feladatait a beosztásához tartozó feladatként, a működési körzetén kívül lássa el. A Fővárosi Ítéltábla mintaperben hozott jogerős ítéletére hivatkozva rámutatott a törvényszék, hogy a veszélyhelyzet miatti személyi átcsoportosítások a felperes eredeti szolgálatai beosztása mellett ellátott többlettevékenységként ellentételezés alóli mentesülésre nem alkalmasak; az a körülmény, hogy a felperes a többletfeladatokat a működési körzetén kívül végezte, már önmagában megalapozza a megbízási díjra való igényét, e tekintetben nem releváns, hogy a többletfeladatok mely beosztáshoz tartoztak.

[11] A Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontja tekintetében az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a felperes által ellátottként hivatkozott ideiglenesen megüresedett vagy betöltetlen szolgálatai beosztások nem kerültek konkretizálásra, illetve valamennyi felperesi többletfeladathoz hozzárendelésre, így az e pontban foglaltak fennállása a státuszok huzamos betöltetlenségéből – további bizonyítási eljárás lefolytatása nélkül – okszerűen nem következett.

[12] A megbízási díj havi összegét – a kereseti kérelemnek megfelelően – a feladatellátás F/4. sorszámú mellékletben kimutatott és alperes által nem vitatott mértékére, az alapfeladatok ellátására gyakorolt hátrányos hatására és az okozott többletteherre figyelemmel a rendvédelmi illetményalap 75 %-ában határozta meg, kiemelve, hogy a felperes a perbeli időszakban egyszerre több beosztáshoz tartozó feladatot is ellátott. A bírói gyakorlatra (Kf.700.043/2024/4.) hivatkozással megállapította, hogy a kiindulási alapot az illetményalap 125%-a kell, hogy képezze, melyre tekintettel a középértéket el nem érő, a törvényi minimum közelében lévő általa meghatározott mérték eltúlzottnak nem tekinthető.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[13] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, másodlagosan annak megváltoztatásával a megbízási díj mértékének a rendvédelmi illetményalap 50%-ára, összesen 676.375 forintra történő leszállítását kérte. Megsértett jogszabályhelyként a Kp. 3. § (2) bekezdését, 6. §-át, 28. § (3) bekezdését, 33. § (2) bekezdését, 36. § (1) bekezdés 1) pontját, 78. § (1) bekezdését, 79. § (2) bekezdés a) pontját, a Hszt. 13. § (1) bekezdését, 44. § (2) bekezdését 71.§ (1) bekezdés c) pontját, 71. § (5) bekezdését, 157. §-át 163. § (5) bekezdését, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény 6:48.§-át, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 221. § (1) bekezdés g) pontját, 268. § (1) bekezdését, 279. § (1) bekezdését, az Alaptörvény 46. cikk (1) bekezdését, N) cikkét, a Rtv. 13. § (1) bekezdését, és a 31/2015. BMr. 35. § (6) bekezdését jelölte meg. Nézete szerint az elsőfokú bíróság a jogi érvelését, okirati bizonyítékait figyelmen kívül hagyva és a felperesi valótlán tényadatokat tartalmazó kimutatást elfogadva az ítélet [4], [10], [14], [16]-[20], [23], [25], [33]-[36] bekezdéseiben téves megállapításokat tett. Az alperes fenntartotta azon állítását, hogy a mintaperrel való ügy- és tényazonosság jelen eljárás során nem állt fenn.

[14] Az alperes a felperesi kimutatás ismételt ellenőrzésekor észlelte, hogy az valótlán tényadatokat tartalmazott, ezért annak a valósnak megfelelő pontosítását indítványozta, amit az elsőfokú bíróság mellőzött, ezért további okirati bizonyítékokat csatolt, és részletesen bemutatta a rendőrség közterületi állományának működését, amit az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyott, illetve ítéletének [10] bekezdésében újabb jogi hivatkozásként értékelte. Az elsőfokú bíróság tehát az alperes jogi érvelését és okirati bizonyítékait figyelmen kívül hagyva, jogszabálysértő módon hozta meg ítéletét. A [4] és [33] bekezdésben foglaltak a Kp. 3. § (2) bekezdését sértve, valótlán tényadatokat tartalmazó felperesi kimutatás alapján kerültek megállapításra, így téves bírói mérlegelés következményei. Az ítélet [14] és [34] bekezdései – a Pp. 268. § (1) és 279. § (1) bekezdéseit sértve – iratellenesen tartalmazzák, hogy a működési körzeten kívüli feladatok ellátását az alperes nem vitatta.

[15] A felperes által többletteherként értékelte feladatok az Rtv. 13. § (1) bekezdésében foglalt – TIK ügyeleti küldésekkel, elővezetésekkel, előállításokkal összefüggő – intézkedési kötelezettsége körében keletkeztek, így az Rtv.-ből fakadó munkaköri feladatok részbeni egyezősége miatt járőri vagy egyéb beosztáshoz tartozó feladatokat nem látott el. Az Rtv. 13. § (1) bekezdésével szemben a KMB Szabályzatban szereplő felperesi működési körzet értelmezése irreleváns, az csak jogszabálysértő szűkítő értelmezésként értékelhető. Az elsőfokú bíróság a KMB Szabályzatot az Alaptörvénynél is magasabb szintre helyezte, annak ellenére, hogy a rendőri intézkedések célja az Alaptörvényben is rögzített alapvető jogok – az élet, testi épség, vagyonbiztonság – védelme. Az Országos Rendőr-főkapitányság mint központi államigazgatási szerv vezetője a Jat. 23. § (4) bekezdés c) pontjában szabályozott jogkörénél fogva normatív utasításban szabályozhatja a vezetése, irányítása vagy a felügyelete alá tartozó szervek szervezetét és működését, valamint tevékenységét, így – az Rtv. 6. § (1) bekezdés b) pontja szerint is – normatív utasításban határozhatja meg a körzeti megbízottak feladatellátását, tevékenységi körét, azaz egyes munkaköri feladatait. A Jat. 23. §-ában foglalt közjogi szervezetszabályozó eszköz azonban a Jat. 24. § (1) bekezdése alapján jogszabállyal, így az Rtv.-vel nem állhat ellentétben. Az alperes állítsa szerint az elsőfokú ítélet ügy- és tényazonosság hiányában hivatkozik a Kúria Mfv.I.10.751/2016/4. és Mfv.II.10.625/2012/4. számú eseti döntéseire, hiszen ezek nem a közrendvédelmi, hanem a bűnügyi szolgálati ághoz tartozó bűnügyi technikus, és a főnyomozók esetében járványügyi helyezethez kapcsolódó feladatok, és az Rtv. 13. § (1) bekezdésében foglalt intézkedési kötelezettségek hiányában születtek. Az elsőfokú bíróság tévesen általánosságban hivatkozott a fenti eseti döntésekre, majd az ítéletének [33] bekezdésében a felperesi valótlán tényadatokat tartalmazó kimutatásból okszerűtlenül vonta le következtetéseit. Tévesen értékelte továbbá, hogy a felperes járőrfeladat miatt került elvonásra, ezért az ítéletének [26]

bekezdése a Kúria Kf.VII.45.156/2021/4. számú ítéletével ellentétes. Az elsőfokú ítélet [27] bekezdése pedig téves, mivel a szolgálati beosztáshoz nem köthető járványügyi helyzettel kapcsolatos feladatok kezelésre a Rendőrség fokozott ellenőrzést is elrendelt. Az alperes fellebbezésében hivatkozott a rendőri intézkedési kötelezettség Rtv. 13. § (1) bekezdésében foglalt szolgálati beosztástól való függetlenségére, és elfogadhatatlannak tartotta azt az ítélezési gyakorlatot, ami az előre nem látható, egyik szolgálati beosztáshoz sem tartozó, Magyarország biztonságának védelme érdekében végzett járványügyi védekezéssel kapcsolatos feladatokat többletmunkának minősíti.

[16] Az elsőfokú ítélet [16]-[20] bekezdései is téves megállapításokat tartalmaznak, mert a valóságban a járványügyi helyzethez kapcsolódó karantén- és határátkelőhely ellenőrzések a 30/2015. BMr. 2. számú mellékletében szereplő szolgálati beosztás hiányában munkakörhöz nem köthető feladatok. Az előre nem látható feladat más különálló munkakörökként történő bírósági értékelése, és a valóságot mellőző elsőfokú ítélet [16]-[20], [25] és [35] bekezdései a Pp. 268. § (1) és a 279. § (1) bekezdéseit sérti. Az állam működése megkívánja a rendőrségtől, hogy váratlan, előre nem látható helyzetekben is fennmaradjon. Ezt hivatott szolgálni a kialakult járványügyi helyzethez kapcsolódó feladatok esetén minden hivatásos állományú, így a felperes esküjében vállalt többletkötelezettsége. Ez a kötelezettség – az Alaptörvényen túl – a Hszt. 44. § (2) bekezdéséből is levezethető és amelynek kompenzálására a Hszt. 157. §-a szerinti hivatásos pótlék szolgál.

[17] Az alperes anyagi jogi kifogásait megismételve előadta, hogy a felperes esetében a KMB Szabályzat 25. pontjában foglalt feltétel nem állt fenn. Az egyes rendőri szervek ügyelei, valamint a segélyhívásokat fogadó központok egységes működéséről szóló 57/2013. ORFK utasítás (a továbbiakban: 57/2013. ORFK utasítás) 16., 17., 24., 36., 46/A., 47., 54/A. pontjai a rendőrkapitányságok, illetve a közterületi állomány mindennapi feladatvégzését a TIK irányításán keresztül egyértelművé teszik. A 17. pont csak a határrendészeti kirendeltség állománya vonatkozásában korlátozza a határőrizeti tevékenységet ellátó állomány feladatellátástól történő elvonását, azonban a közterületi szolgálatot ellátó körzeti megbízott tekintetében ilyen korlátozás nincsen. A TIK a rendőrkapitányságok személyi állományának, így a felperesnek is utasítást adhat, amely az Rtv. 13. § (1) bekezdésében foglalt intézkedési kötelezettség körében keletkezik, ezért az elsőfokú bírósági ítéletének [14] bekezdésében szereplő KMB Szabályzat szerinti működési területen kívüli vagy belüli feladatvégzés nem bír jogi relevanciával, ugyanis az 57/2013. ORFK utasítás 36. pontja a TIK erők, azaz a rendőrök átcsoportosítására is jogosult. A TIK általi átcsoportosítás szakmailag nem keverhető össze az elsőfokú ítélet által hivatkozott Kúria (Kf.VII.45.184/2021/4., Kf.VII.45.176/2021/4.) ítéletekben szereplő személyzeti átcsoportosítással. A különbség abból adódik, hogy a TIK általi átcsoportosítás előre nem tervezhető, a személyzeti azonban igen, és az élet, testi épség, vagyonbiztonság szempontjából nem követel azonnali feladatmegoldást. A KMB Szabályzat nem jogszabály, ezért értelmezése a késedelmet nem tűrő rendőri intézkedés (az élet, testi épség, vagyonbiztonság veszélyeztetése) esetén az Alaptörvénnyel, az Rtv. 13. § (1) bekezdésével és más a rendőrség feladatellátását meghatározó ORFK utasítással nem lehet ellentétes. A KMB Szabályzat preambuluma szerint preventív rendészeti tárgyú tevékenységek megtétele, a közrend és a közbiztonság védelme, a lakosság szubjektív biztonságérzetének alakulása terén végzett munka hatékonyabb végrehajtása érdekében került kiadásra. Az ettől eltérő értelmezés az Rtv.13. § (1) bekezdésével, az 57/2013. ORFK utasítással, 36/2018. ORFK utasítással és az Alaptörvény 46. cikk (1) bekezdésével is ellentétes, jogszabálysértő.

[18] Az alperes fellebbezésében kifogásolta, hogy a felperesi kimutatásban szakmailag megtévesztő elemek, illetve a KMB Szabályzat 39. pontja szerint a szolgálati időbe számító elemek is szerepeltek, melyek nem keletkeztetnek megbízási díjra való jogosultságot;

össességében állította, hogy a felperes járőri és egyéb megbízási díjat megalapozó szolgálati feladatokat nem végzett.

[19] A másodlagos kérelmével kapcsolatban hangsúlyozta, hogy a megbízási díj összegének megállapításánál figyelemmel kell lenni a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban 33/2015. BMr.) 10. § (2) bekezdésére, illetve a 31/2015. BMr. 35. § (6) bekezdésére is. Az elsőfokú bíróság a megbízási díj mértékének meghatározásakor mérlegelési jogkörében járt el, azonban a korlátlan bírói mérlegelési jogkör gyakorlása jogszabálysértő. Az alperes költségvetési szerv pénzügyi erőforrásai és a peresített időszak éves költségvetési törvényei a bírói mérlegelés korlátait képezik; a megbízási díj illetményalap 75%-os mértékében történő megállapítása - annak kamataival együtt - eltúlzott mértékű, mely sérti a fenntartható költségvetési gazdálkodás elvét. Ezzel összefüggésben az Alaptörvény N. cikkére és 28. cikkére és a Kúria Kfv.VII.37.780/2020/5. számú eseti döntése hivatkozott. Alperes előadása szerint az Rtv. 13. §-ából fakadó intézkedési kötelezettség a felperest is terheli, így a mérlegelési szempontok között sem többlettudás, sem a munka bonyolultsága nem merülhet fel, továbbá az eredeti feladatokhoz viszonyított időigény akár azonos is lehet, a munka gyakorisága pedig a felperes valótlan tartalmú kimutatásából nem állapítható meg.

[20] Az alperes az elsőfokú eljárásban mellőzött okirati bizonyítékainak a figyelembevételét kérte arra hivatkozással, hogy a felperes a Kp. 3. § (2) bekezdésében foglalt kötelezettségét megsértette, mivel a kimutatását nem a valóságnak megfelelően tüntette fel. A felperes rosszhiszemű pervitelét bizonyítják az elsőfokú eljáráshoz A/7. számon csatolt átrendelési parancsok is. A felperesi kimutatásban szereplő feladatok egy része valójában az Rtv. 13. § (1) bekezdéséből levezethető rendőri intézkedési kötelezettség körében keletkezett, a másik része a járványügyi helyzethez kapcsolódott; az egyéb tevékenységek és átrendelések jogszerűsége pedig az általános hatályú rendőrszakmai rendelkezések, utasítások ismeretében állapítható meg.

[21] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Kiemelte a Kúria Kf.VII.39.549/2021/4. számú döntésére hivatkozással a már kialakult bírói gyakorlatot. A felperes érvelése szerint az alperesi nyilatkozat a felperesi kimutatást illetően nem volt egyértelmű vitatás, a bizonyítékok ekörben az alperes rendelkezésére álltak és az állítása tekintetében a bizonyítási teher alperest terhelte, a felperesi kimutatás adatainak vitatása pedig elsősorban az eltérő alperesi jogi álláspontból fakadt. A mintaper tényállása már adott volt, ezért a tényállás körében további vizsgálatra nem volt szükség.

[22] A felperes rögzítette, hogy a körzeti megbízotti és a járőri feladatok elválnak egymástól; a munkáltató a munkaköri feladatokat csak egy adott beosztáson belül határozhatja meg, valamint a jelen per alapjául szolgáló járőri, valamint egyéb szolgálati feladatok nem eseti jellegűek, hanem rendszeresek voltak. Az Rtv. 13. § (1) bekezdése szerinti általános rendőri intézkedési kötelezettségből nem lehet megalapozott következtetést levonni arra, hogy az adott feladat a beosztáshoz tartozó-e vagy megbízási díjra jogosít. A KMB Szabályzat 2. pontja szerint a körzeti megbízottnak alapvetően a működési körzetében kell biztosítani az általános rendőrségi feladatok ellátását. A körzeti megbízotti és a járőri beosztások különbözőek, e két beosztás feladatait normális esetben párhuzamosan hajtják végre, tehát a körzeti megbízott és a járőr is szolgálatban van egyidejűleg azonos illetékességi területen. A KMB Szabályzat 21. pontja szerint is csak eseti jelleggel lehet a körzeti megbízottat a működési körzetéből elvonni, nem pedig több hónapra, mely rendelkezés

megtartása alól a különleges jogrend sem ad általános felhatalmazást, egyebekben hivatkozott a Kúria Kf.VII.45.156/2021/4. számú ítéletére, mely szerint a körzeti megbízott a különleges jogrend időszakára is jogosult megbízási díjra.

[23] A megbízási díj minimumnál magasabb összegét pedig felperesi álláspont szerint az indokolta, hogy a járőri és egyéb feladatok ellátása komoly többletterhet jelentett, több különböző típusú feladatot látott el, melyek időben is jelentős terjedelműek voltak, átlagosan a szolgáltat teljesítési idő felét érintették, továbbá az átkísérés kifejezetten tiltott volt felperes számára.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[24] A fellebbezés nem alapos.

[25] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet – a Kp. 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján – a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság érdemi döntése az irányadó jogszabályoknak megfelel; azzal – annak indokai pontosításával – egyetértett. A fellebbezésben előadottakra tekintettel az alábbiakat emeli ki.

[26] Az alperes fellebbezésében eljárásjogi kifogásokat is megfogalmazott. Az alperes az elsőfokú eljárás során valóban kérte a felperesi kimutatás pontosítását, azonban – ahogyan arra a felperes ellenkérelmében is rámutatott – a kimutatás valós tartalmának ellenőrzéséhez és megállapításához szükséges adatokat a per során az alperesnek kellett volna rendelkezésre bocsátania, illetve az alperes e nyilatkozatát részleteiben nem fejtette ki, e vonatkozásban egyértelmű vitatást nem fogalmazott meg, így az alperes részéről a Pp. 221. § (1) bekezdésének g) pontjában rögzített eltérő jogi érvelésnek nem minősült. Az ítéltábla egyetértett azzal is, hogy a mintaper tényállása adott volt, ezért a bíróság részéről a tényállás megállapítása körében további vizsgálat nem vált indokolttá. Konkrét alperesi tényállítás hiányában a felperesi kimutatás, mint bizonyítási eszköz alkalmassága nem dőlt meg, az elsőfokú bíróság azzal, hogy ezen irat tartalmát az érdemi döntése meghozatala során figyelembe vette és értékelte, a Pp. 268. § (1) bekezdésében foglaltakat sem sértette meg.

[27] Az alperes fellebbezésében a Pp. 279. § (1) bekezdésének sérelmét is állította. A fellebbezés alapján a másodfokú bíróság számára a felülbírálat terjedelme - a Kp. 79. § (2) bekezdésével és a Kp. 78. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 279. § (1) bekezdésével összefüggésben - az elsőfokú bíróság által elvégzett bizonyíték-értékelés és mérlegelés jogszerűségének, tehát megalapozottságának és okszerűségének, valamint a felperes ezzel kapcsolatos érvelésének a vizsgálatára terjedhet ki; amennyiben az elsőfokú bíróság a perben lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként a rendelkezésre álló bizonyítékokat értékelte, és a mérlegelése során kirívóan okszerűtlen következtetésre nem jutott, az ítélete ezen megállapításainak felülmérlegelésére a másodfokú eljárásban nincs lehetőség.

[28] Az alperes a bizonyítékok egybevetését, értékelését, valamint az indokolási kötelezettség megfelelését vitató fellebbezési érveivel összefüggésben az ítéltábla rámutat, hogy az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint a bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem a szubjektív elvárásaikat is kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása [30/2014. (IX. 30.) AB határozat]. Az indokolási kötelezettség azt az elvárást támasztja a bírósággal szemben, hogy a döntés indokolása az ügy érdeme szempontjából releváns kérdésekre terjedjen ki, és nem minden egyes részletre (Kf.VII.38.187/2021/11.). Az ítéltábla ennek tükrében megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében adott jogi érvelés az indokolási kötelezettség alkotmányos követelményének megfelelt, a Kp. 78. § (2) bekezdésében, 78. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 279. § (1) bekezdésében, valamint a Pp. 346. § (4) és (5) bekezdéseiben foglaltakat nem sértette meg. Az alperes fellebbezésében jogszabálysértésként a Kp. 3. § (2) bekezdését is felhívta, amely törvényi rendelkezés a nyilatkozatok valóságnak megfelelését a felek – nem pedig az eljáró bíróság – kötelezettségeként említi, erre figyelemmel annak megsértése az előfokú bíróság eljárására vetítve nem értelmezhető.

[29] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítéletet a megbízási díj jogalapjának megállapítása és összezszerősége tekintetében is támadta, továbbá állította, hogy az elsőfokú bíróság jelen eljárásnak a mintaperrel való ügy- és tényazonosságára tévesen következtetett, valamint a felperes megbízási díjra való jogosultságát az általa csatolt tevékenységkimutatás valótlan adataira alapítottan és a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának és (5) bekezdésének téves értelmezésével állapította meg.

[30] Az elsőfokú bíróság az eljárást a 6.K.700.002/2023. számú mintaper eredménye alapján folytatta le, mivel – álláspontja szerint – az előtte fekvő ügy e mintapertől – amelyre jelen eljárás felfüggesztésre is került – sem jogi, sem ténybeli szempontból nem különbözött. Az ítéltáblának tehát előjáróban az alperesi vitatás alapján abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy jelen per mintaperrel való ügy- és tényazonossága ténylegesen fennáll-e; amennyiben igen, a mintaper keretében hozott ítéletnek mennyiben van kötőereje.

[31] A Kp. 33. § (1) bekezdése alapján, ha a bíróság előtt legalább tíz olyan eljárás indul, amelyek jogi és ténybeli alapja azonos, a bíróság dönthet arról, hogy e perek egyikét mintaperben elbírálja és a többi eljárást az eljárást befejező határozata meghozataláig felfüggeszti. A miniszteri indokolás szerint a mintaper az egyszerre nagyobb számban jelentkező, azonos ténybeli és jogi alapon álló perek koncentrált, gyorsabb, hatékonyabb elintézésére ad lehetőséget, hozzájárul a joggyakorlat egységességéhez; a bíróság a mintaperben hozott ítélet jogerőre emelkedését követően indult, a Kp. 33. § (1) bekezdése szerinti jogvitát is e § szabályai szerint bírálja el. Amennyiben a bíróság a mintaper jogintézményét kívánja alkalmazni, a mintaperhez kapcsolódó ügyeket felfüggeszti, ami a perbeli esetben meg is történt. Lényegében a felfüggesztő végzéssel nyílik meg a feleknek a lehetősége arra, hogy a mintaperhez való jogi és ténybeli azonosságot vitassák. Mivel jelen per és a mintaper alperese megegyezett, így ezen összevetés elvégzésére alperesnek minden

adat rendelkezésére állt. Az alperes a jelen eljárást felfüggesztő végzés ellen jogorvoslattal nem élt, ezáltal az abban foglalt jogi és ténybeli alap azonosságát, valamint a mintaper – Kp. 33. § (1) bekezdése szerinti – alkalmazhatóságát lényegében elismerte. A mintaper a jogkérdést dönti el, a perbeli esetben tehát az eldöntött jogkérdés tekintetében kötőereje van, ezáltal a felperes az eredeti szolgálati beosztásának ellátása mellett visszatérő, rendszeresen jelentkező, beosztásába nem tartozó többletfeladatok elvégzésével a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában foglaltak alapján a megbízási díjra való jogosultságot megszerezte. Az összecszerűség meghatározása már az egyedi ügyben elvégzett mérlegelés eredménye, ezért arra a mintaper kötőereje nem terjed ki.

[32] Az alperes az eljárást felfüggesztő végzés jogerőre emelkedését követően a jelen per mintapertől való különbözőségét hangsúlyozta, de a felperesi kimutatásban szereplő feladatok tényleges ellátását nem, csupán azok megbízási díjra jogosító jellegét, valamint a megbízási díj megállapíthatósága esetében annak mértékét vitatta. Az ítéltáblának tehát azt kellett vizsgálni, hogy a félnek a mintaper jogerős eldöntését követően, az arra hivatkozással felfüggesztett eljárás folytatásakor a jog- és ténybeli azonosság vitatására ismételtén megnyílik-e a lehetősége. A Kúria a 7/2024. jogegységi határozatban (Jpe.IV.60.056/2023/11.) elvi éllel rögzítette, hogy a felülvizsgálattal nem támadott mintaperben hozott ítélettől eltérhet az annak alapján hozott ítéletek jogszerűségének vizsgálatára irányuló felülvizsgálati eljárásban. Ezen jogegységi határozat azonban nem tett megállapítást a fellebbezési eljárásra, az ítéltábla pedig a mintaperben hozott – a Kúria előtt felülvizsgálati kérelemmel nem támadott – jogerős döntését, a mintapertől jog- és ténybeli szempontból nem különböző jelen közigazgatási perben a jogalap tekintetében magára nézve irányadónak tartotta. A perbeli jogkérdésben a mintaperben szereplő azon tényállás mentén, miszerint a körzeti megbízott járőri beosztáshoz kapcsolódó többletfeladatok ellátása megbízási díjra jogosít, már a Kúria is állást foglalt, ennél fogva a jogalap tekintetében további bizonyítás lefolytatása – az alperesi hivatkozással ellentétben – nem volt indokolt. Hangsúlyozandó továbbá, hogy a Kp. 33. § (2) bekezdésében foglalt rendelkezés is csupán a mintaper bizonyítási eredményének felhasználása mellett ad lehetőséget további bizonyítás elrendelésére, nem pedig a mintaper bizonyítási eredménye helyett enged új bizonyítási eljárásnak teret.

[33] Az alperes precedensképes gyakorlattól való eltérést állító hivatkozásai az elsőfokú ítélet helytállóságát nem befolyásolták. Az elsőfokú ítéletben megjelölt döntések valóban más szolgálati ághoz tartozó beosztásokat és feladatokat érintően keletkeztek, azonban a leírt kontextusban a perbeli esetre is irányadók. Az elsőfokú bíróság az ítéletében a Fővárosi Ítéltábla jogerős Kf.700.224/2024/5. számú, a Bírósági Határozatok Gyűjteményében FIT-KJ-2025-42 számon közzétett döntését helytállóan idézi, így annak a Kúria Kf.VII.45.156/2021/4. számú ítéletével való összevetése szükségtelen. Kétségtelen, hogy a TIK általi és a személyzeti átcsoportosítás (utóbbi tekintetében a Kf.VII.45.184/2021/4., Kf.VII.45.176/2021/4. döntések) eltérő szakmai tartalommal bíró fogalmak, de kijelenthető, hogy a munkaköröktől eltérő foglalkoztatás mindkét esetben megbízási díj érvényesítésére alapul szolgált.

[34] Az alperes a fellebbezésében hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság által többletteherként értékelt felperesi feladatok az Rtv. 13. § (1) bekezdésében foglalt intézkedési

kötelezettsége körében keletkeztek. Ezen intézkedési kötelezettség általános módon kötelez intézkedésre minden rendőrt, a beosztásától függetlenül, de ebből a kötelezettségből nem lehet alappal arra következtetni, hogy a beosztáshoz nem tartozó intézkedéseket - nem eseti jellegű, rendszeres ellátás esetében - megbízási díj megfizetése nélkül kellene teljesítenie. Ezen következtetést az elsőfokú bíróság helytállóan vonta le. Az ítéltábla nem tartotta megalapozottnak az alperes Alaptörvény 46. cikk (1) bekezdésére hivatkozását sem, mivel a rendőrség alapvető feladatainak teljesítésére vonatkozó kötelezettség a hivatásos állomány tagjának megbízási díjra való jogosultságát alapvetően nem kérdőjelezheti meg. Emellett nem osztotta az alperes azon fellebbezésben kifejtett véleményét sem, mely szerint az elsőfokú bíróság az Alaptörvény és az Rtv. fölé helyezte volna az ORFK utasításokat azok együttes értelmezése során; az ítéltábla álláspontja szerint nem lelhető fel – az alperes által állított – ellentét az Alaptörvény, a törvény és az egyéb szabályozók elsőfokú bíróság által kifejtett értelmezésében, azok összhangban kerültek alkalmazásra.

[35] Jelen ügyben a felperes által végzett járőrszolgálati és egyéb feladatok, mint a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett feladatok, a felperes kinevezése szerinti beosztáshoz nem tartoztak, erre tekintettel az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a többletfeladat ellátását. A KMB Szabályzat perbeli időszak túlnyomó részében, 2022. augusztus 11. napjáig hatályos rendelkezéseit figyelembe véve a 24. pontja alapján a körzeti megbízott járőrvezetőként közterületi szolgálat végrehajtására járőrrel közösen osztható be, az alperes azonban nem bizonyította, hogy a felperes beosztása a KMB Szabályzat rendelkezései szerint valósult meg. Azt sem támasztotta alá, hogy a felperes működési körzetén kívül, de a KMB csoport működési körzetében ellátott járőri és egyéb többletfeladatai miként felelnek meg a KMB Szabályzat – különösen 15. és 24. pontjaiban foglalt – rendelkezéseinek. A közrendvédelmi szakterületért felelős vezető köteles a közös közterületi szolgálatot úgy szervezni, hogy a feladatellátás – a KMB Szabályzat 21-22. pontjaiban meghatározottak kivételével – a körzeti megbízott működési körzetében történjen. A felperes a járőrszolgálati és egyéb feladatokat a saját és a KMB csoport működési körzetén kívül nem eseti jelleggel, hanem rendszeresen végezte, amelyre nem adott jogalapot a KMB Szabályzat 37. pontja sem, továbbá az a körülmény, hogy a felperes működési körzetéből jogszerűen elvonható volt, egyben nem jelenti azt, hogy a beosztáshoz nem tartozó többletfeladatok ellátásáért megbízási díjra nem jogosult. A KMB Szabályzat 25. pont a) alpontja a felperes kísérori feladatokra történő igénybevételét kifejezetten tiltotta; az alperes a KMB Szabályzat 21. pontjába foglalt feltételek fennállását nem igazolta. E jogszabályi rendelkezések a KMB Szabályzat 2022. augusztus 12. napjától hatályos módosításával sem változtak, ennél fogva a felperes ezen rövid időszakra eső igényének megalapozottságát sem vonták kétségbe.

[36] Az ítéltábla nem fogadta el az alperesnek az 57/2013. ORFK utasítás 46/A. pontjára történő hivatkozását sem, mivel a jogalkotó az ilyen feladatellátás elrendelésére kizárólag a fokozott ellenőrzés és különleges jogrend időszakában jogosította fel a munkáltatót, és azt kizárólag eseti jelleggel írta elő, az alperes pedig e feltételek együttes fennállását szintén nem bizonyította. Az ítéltábla rámutat továbbá, hogy az alperes fellebbezésében a rendezvénybiztosítással, határszolgálattal kapcsolatban a felperes általi teljesítésre konkrét hivatkozást nem tett, pontos adatokat nem közölt, e körben a működési körzeten belüli feladatellátást nem állította, a működési körzeten kívüli többletfeladat ellátása pedig a felperest már önmagában megbízási díjra jogosította. Az alperes helytállóan kifogásolta fellebbezésében, hogy a felperes kimutatása tartalmaz néhány a KMB Szabályzat

39. pontja alá eső tevékenységet, melyek a körzeti megbízott munkaidejébe beszámítanak, ezáltal megbízási díjra nem jogosítanak, azonban ezek száma és rendszeressége elenyésző, így azok figyelmen kívül hagyása nincs kihatással a döntés érdemére.

[37] A megbízási díj összegszerűsége körében az alperes az elsőfokú bíróság értékelési-mérlegelési tevékenységét támadta a Hszt. 71. § (5) bekezdésére és a 31/2015. BMr. 35. § (6) bekezdésére hivatkozással, de annak kifejtése nélkül, hogy ezen jogszabályhelyek miként támasztják alá, hogy a megbízási díj összegének meghatározása jogszabálysértő módon történt. A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának megfelelő többletfeladat ellátása önmagában megalapozza – legalább a jogszabályban rögzített minimumösszegben – a megbízási díjra való jogosultságot. Az irányadó ítélkezési gyakorlat szerint a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés, hogy az eredeti munkakör mellett ellátott többletfeladatokra tekintettel a megbízási díjat milyen mértékben határozza meg (Kf.VII.37.780/2020/5.). Az alperes nem állapított meg a 33/2015. BMr.) 10. § (2) bekezdése szerint és nem is fizetett megbízási díjat a felperesnek, ezért azt a bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg. Az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap 75 %-ában történő meghatározással a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl, továbbá az elsőfokú bíróság ítéletében rögzített mérlegelési szempontok beilleszthetők voltak a 31/2015. BMr. 35. § (6) bekezdése szerinti kritériumok közé. Az alperes érvelése arra vonatkozott, hogy az ellátott többletfeladatok nem jelentettek tényleges és komoly többletterhelést, azok mértéke és időtartama nem érte el a rendszerességet, ellátásuk nem igényelt komplex szaktudást, mivel átfedést mutattak a körzeti megbízotti feladataival. Ezen érvek nem foghatnak helyt, mivel a többletfeladat-ellátás eseti vagy rendszeres jellege nem az összegszerűség, hanem a jogalap körében értékelendő. A jogalkotó pedig nem többletterhez vagy szaktudás meglétéhez, hanem többletfeladat-ellátás esetére biztosította a megbízási díj megfizetését, azaz e juttatásra beosztástól és besorolástól függetlenül jogosulttá válik az, aki a beosztásába nem tartozó többletfeladatot ellátja.

[38] Az ítéltábla a megbízási díj mértéke tekintetében az alperesnek az Alaptörvény N cikkével és 28. cikkével kapcsolatban előadott hivatkozását sem fogadta el, tekintettel arra, hogy a többletfeladat ellátásáért járó megbízási díj mértéke szempontjából az alperes költségvetési forrásainak nagyságrendje közömbös, a jogszabályi alapon nyugvó követelés és annak törvényes mértékű kamatának bíróság általi megítélése a fenntartható költségvetési gazdálkodás elvét nem sérti, az alperes költségvetési helyzete nem képezheti akadályát a jogszerű követelés bírósági úton való érvényesítésének. Az alperes az eljárás során emellett nem igazolta, hogy az elsőfokú bíróság az irányadó jogszabályokat – az Alaptörvény 28. cikkébe ütköző módon – az Alaptörvényben foglaltakkal ellentétesen értelmezte volna.

[39] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[40] A peresztés alperes a Kp. 99.§ (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint – a fellebbezés

benyújtásának időpontjára tekintettel a másodfokú eljárásban irányadó – a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (3) bekezdés a) pontja, 3. § (1) bekezdés a) pontja és (4) bekezdése alapján köteles a fellebbezéssel érintett pertárgyértékhez igazodó és a jogi képviselő által a kifejtett érdemi munkával arányosan felszámított, a pernyertes felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére.

[41] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott összegű (81.166 forint) fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében, a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 96. § (1) bekezdés b) pontja és 102. § (1) és (6) bekezdései alapján az állam terhén marad.

[42] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[43] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. április 21.

dr. Rác Krisztina s.k.
a tanács elnöke

dr. Józsa Ágnes s.k.
előadó bíró

dr. Robotka Imre s.k.
bíró